

"met liefde en respect"

Karel Kever had altijd veel naar de vrouwtjes gekeken. En niet alleen gekeken, hij was er nog achteraan gelopen ook. Zijn vrouw, Klazina, kon dat niet uitstaan, temeer omdat haar man zich niet tot de eigen soort beperkte. Ze voelde het als een dubbel soort ontrouw als hij het weer eens aanlegde met een struise libelle of een sierlijke langpootmug. Hij kwam wel altijd weer bij haar terug als hij uitgefeest was, ging dan met lange uithalen liggen snurken en tijdens zijn dromen sloeg hij liederlijke taal uit.

Klazina was het zat en ging eens voor een consult langs Sigmund, de spin.

Deze luisterde aandachtig naar haar verhaal (hij lustte geen kevers, dus werd hij niet afgeleid) en humde toen uitvoerig. 'Tja', zei hij, we moesten hem maar een anti-afrodysicum geven, dat haalt de vaart er wel een beetje uit. Hier heb ik een flesje. Twee druppels in zijn ochtendthee en hij táált niet meer naar de vrouwtjes, al loopt Miepje Mier volkomen naakt langs, het doet hem niets. Maar geef hem niet te veel, anders heeft hij helemaal nooit meer ergens zin in.'

Klazina huppelde blij met het flesje naar huis. Wachten tot de ochtend kon ze niet en ach, een beetje meer kon vast geen kwaad. Ze gooide het halve flesje in Karels kopje en deed er nog een scheutje thee bij. Karel nam een slok, toen nog eentje en het was of Klazina hem zàg uitdoven.

Sinds die dag zit Karel in zijn rolstoel achter de geraniums waar Klazina hem iedere morgen parkeert. Hij zit daar maar wat voor zich uit te kijken en te mompelen. Niemand verstaat hem of doet er moeite voor. Klazina schuift wat pap bij hem naar binnen, trekt zijn luier recht en gaat de hort op. Ze heeft héél wat in te halen en geniet met volle teugen van het leven. Daarbij is het een hele geruststelling dat ze weet waar Karel is...waar hij hóórt, achter de geraniums.

© oktober 2010, Alida, BasicPublishing.nl